לעיל ד: שבח על.], ב) [לקחן
 ח. שבח על: קב. קה.], ג) שבח
 קב. (ולקחן טו:), ד) [ליל האוכלן
 כך אימא במשנה שבמשניום),
 ס [יותר נראה דל"ל רבי אלשור],

ו) וע"כ ל"לן, ו) [דף טו:],

הנהות הב"ח

(ה) גב' דאי בעי אמר. נ"ב ועיין
 מסכת שבועות ריש ד' ל"ז:
 (ב) רש"י ד"ה אמר רבינא וכו'
 קדשים כו' הס"ד ואח"כ מ"ה לא

אמרן לא אמר: (ג) ד"ה בין לחומרא וכו' ולא פליג רבי יהושע

לקולא דלחומרא קאמר הס"ד: (ד) תום' ד"ה (בע"א) ומודים

כו' מכחישין אותו דאם אמר וכו' לא מחייב קרבן ובעדים כשאין פיו מכחישן גמי חייב כל"ל ותיבת מטותיה נמחק:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה אם הפסיק כו'. עיין יומא דף מח ע"א תוד"ה מדפקל:

רבינו גרשום

העריות מפורשות. בתורה היאך חיובן משוייר אין לנו שלא נתפרש בתורה אלא זו בלבד

שבחציה שפחה וחציה בת חורין חייב ולא באחרת וראב"ע היינו ר' עקיבא (קא בעי) [כדאמר] בגמרא לקמן: אי לא נפדתה יכול כולה לא נפדתה כלל ת"ל

גר מצוה יא א מיי' פ"ט מהלכות שגגות הלכה ד:

עין משפם

יב ב מיי' פ"ט מהלכות מירות הלכה א: יג ג מיי׳ פ״ו מסל׳ שגנות סלכם

ד (מיי׳ שס]: יד ה וייי׳ יד

ת פטן. ה מיי׳ שם הלי א ופ״י מהלי

יד ה מיי שם הני ח ופיי מהני תורות הלכה ג: מו ו מיי פייד מהלי טומאת אוכלון הלכה א: מו ז מיי שם הלכה ג: יז ח מיי פייא מהי כיאת מקדש

מוסף רש"י

מוסיני. שם חכם (שבת שא.).
בשני תמחויין. שני מני (מבת שא.)
מחל ללי ולחד שלוק (שם).
תמחויין מחלקין. למוכל שני
זמים בהעלם לחד בשני תמחויין
לחייבו של מעלות (שם). אחת
שחרית ואחת ערבית. כיון
הוה לים כשני שלעות (שבת קה.).
אין ידיעה לחצי שיעור. ולמ
מהני ידיעה שבימים לחלק שלה
לחצי שיעור. ולמ
למיפו (קסון מה). יש ידיעה
לחצי שיעור. למלק כלי שלה
למיפו (קסון מה). יש ידיעה
לחצי שיעור. למלק כדי שלה
לחצי שיעור. למלק כדי שלה

שימה מקובצת

מן בטומאה אלא טבלתי תיבת אבל נמחק: כו בטומאת מגע אמר אבי נכוחן: ט בטומאו מגע אמו רב נחמן אמר רב הלכה: גן לא אמר ר' יהודה אלא: דן לא נתכוונתי לעדות. והלשון תמוה דרוב עדיות לא בעו כוונה דאין צריך לומר אתם עדי אלא בהודאה אבל בכל שאר עדיות בירך לומר אתם עדי אלא בריך לומר אתם עדי אלא אם ברי או ברי או בלא כוננת העדות יכולין להעיד וא"כ מאטי העדות יכולין להעיד וא"כ מאטי הרא"ש ו"ל או אוילמא הי"ל לא הרונה משלם ורונים בשלם ותמויין אות ז"ל לא הוותלא וה אוילם אות ז"ל מאלפות מחלקין אות ז"ל מאלפות מחלקין אות ז"ל מחלפון מחלפון מחלפון מחלפון מחלפון מחלפון מחלפון מחלפון מחלפון משני ירבת על נמחק: שן מחלפון משור ברבת אות ז" נמחק: שן משום אות ז"ב מחקן שום אוכל ועשה אוכלן כאילו: ען פרס לאון אוצלין מול אוכלן היובי לא אין אומלקין אוכל שום אוכלן באילו: ען פרס לאון אומלפון פרס לאון אומלפון פרס ביו שומאן אוכלן באילו: ען פרס בוו טומאון אומלין מאון אומלין אומלין אומלין אומלין אומלין אומלין אומלין אומלין אומלין אומר בינית ען לבד קאי אוארן משום בהו טומאה דאוריי אלא אשתה רביעית יין לבד קאי ואינך משום דין דשהה בכדי אכילת פרס תנינהו הכא א"נ י"ל דחייב אכולהו קאי ומאי חייב דקתני מכות מרדות. תוס': יגן ר' אלעזר אומר אם הפסיק בה או אם נתן לתוכו מים: ידן עי' בחדושין: טון או דילמא לקולא. לפרש"י היכא דבלא הפסיק הם שוים ר״מ ורבנן לפטור ביותר מכדי אכילת ורכא ולכא המטיקות שהים "הכא ולכא המטיקות שהים "הכיד אכילה הפסיק אפילו כולי יומא מהים בין לרי מאיר בין לרבנן ובתפסיק בין לרי מאיר בין לרבנן ובתפסיק אפילו כולי יומא מחייב אפילו פורא פיזן דלא אכלו בלי אפילו פוראת פיזן דלא אכלו בלי אפילו פוראת פיזן דלא אכלו בלי אפילו פוראת ביון דלא אכלו בלי עוק קאבר והכי קתני אות ד' במחקי יון אבל אי פסיק ביני אות שון איכא: ען דרא בטומאה ישנה ממי ועד סוף בכדי אכילו פרס: עון דרא בטומאה ישנה נמי עון דרא בטומאה ישנה נמי עון דראב טומאה ישנה נמי עון דראב טומאה ישנה נמי קד עו עצמו ס"א אבל אם נגע כן קדשים כדפ" לפי קפא: למי עון בשיה און להם בטהרות של אחרים אין להם בטהרות של אחרים אין להם להא משר נששיה שיע אמריען להאמינו: מן כרי דיש לו מיגר במוירות הס"ד: מן ותחייב בקרבן דמה לו לושקר אבל: מן בעודרות הס"ד: מן ותחייב בקרבן בנזירות הס"ד: לון וחייב בקרבן תיבת אתה נמחק: לון תיבות שני חצאי זיתים ממין אחד חייב נמחק: לח] יהושע דלחומרא תיבות קמ"ל נמחק: לט] בה ברביעית יין שלא: 1) ולאחר שעה תיבת אותה נמחק: (1) אכילת קליות אחת ואחת בסמוך תיבת פרס נמחק: (1) קרבן ודכותיה בעדים כשאין תיבת מטותיה ואות ו' נמחק: לגן עי' בחדושין:

א) נראה דל"ל ואולי י"ל דר"ל דע

לד] לא קתני הס"ד:

קרבן היינו כשאין עדים מכחישין (ד) דאם אמר אכלמי חלב בשוגג והעדים מעידים שבחותו היום שחומר שחכל ובחותה שעה התרו בו חו שמעידין שהיה שומן לא מחייב קרבן לש (מטוחיה) [מפומיה] ובעדים שאין פיו מכחישן חייב דאפילו בעד אחד חייב כדמשמע הכא ועוד אדרבה

עדים חמירי טפי מפיו שהרי עדים מחייביו אותו אפילו פיו מכחישו דעד כאן לא פטרי רבנן רק מטעם מיגו אבל אי מכחיש להו בהדיא חייב קרבן ותו מאי משני ר' חייא כר"מ ס"ל אפילו כרבנן נמי שהרי מחייבין

סיל הפינו לופן ננה שהורי נהיפן היכא דלא מתרץ דיבוריה גם: מדםיפא מין אחד ושני תמחויין בו'. אבל לעיל דאוקי

רישה במין החד ושני תמחויין לה דייק מכלל דסיפא משני מינין שני מינין ממש כגון חלב ודם דאיכא למימר תנא סיפא אגב רישא אבל רישא אגב סיפא לא ניז מנא: דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. והא דקרי ליה העלם אחד לר"ג הוא דלא מחשב ידיעה לחלי שיעור ומכל מקום תני ליה לאשמועינן דאפילו בהעלם אחד משני מינין פטור: מתחלה ועד סוף כדי אכידת פרם. מהכא משמע דלתרי גווני

מיירי שיעור פרס חדא לענין הפסקה שאם הפסיק בין אכילה לאכילה כשיעור פרס אין מלטרף וחדא כדאמרי׳ בעלמת (פסחים דף מד.) שאם נתן כזית תרומה בשיעור פרס דחולין ואכלן

שהוא חייב עליה: אוכלין ממאין כו'. אית ספרים דגרסי שקלים ובטמאים

מיירי וא"ת תיפוק ליה מכי נגע בהו טמא ויש לומר דתחב לו חבירו בבית הבליעה:

המילו הייב שתים האת הא בשתי העלמות חייב שתים אמאי שם חלב אחד הוא אמר ליה אביי העלמות יו מחולקין; אכל חלב ודם פיגול ונותר חייב כו': ממין אחד חייב פשימא שאמר ריש לקיש משום בר תומיני כגון שאכלו בשני תמחויין ואליבא דרבי יהושע דאמר תמחויין ים מחולקין מהו דתימא כי אמר ר' יהושע לא שנא לקולא ולא שנא לחומרא

קמ"ל דחייב אלמא לחומרא אמר לקולא לא אמר איכא דאמר ₪ על סיפא משני מינין פמור פשימא אמר ריש לקיש משום בר תומיני כגון שאכלו בשני תמחויין ואליבא דר' יהושע דאמר תמחויין יש מחולקין דמהו דתימא כי אמר ר' יהושע לחומרא אמר לקולא לא אמר קמ"ל מב' מינין פטור מאי מב' מינין ממין אחד הוא ואמאי קרי ליה ב' מינים משום זי דאכלו בב' תמחויין וקתני פטור אלמא ל"ש לקולא ול"ש לחומרא קאמר רבי יהושע מדסיפא מין אחד ושני תמחויין רישא מין אחד ותמחוי אחד פשימא אמר רבינא כגון שהיתה לו ידיעה בינתיים ואליכא דרבן גמליאל ידאמר אין ידיעה לחצי שיעור דתנן הכותב שתי אותיות בשתי העלמות אחת שחרית ואחת ערבית ר"ג מחייב וחכמים יפומרין רבן גמליאל סבר אין ידיעה לחצי שיעור ורבנן סברי ייש ידיעה לחצי שיעור: מתני' כמה ישהא יש ייבאוכלין כאילו אוכל קליות דברי ר"מ וחכמים אומרים יעד שישהא מתחלה ועד סוף כדי אכילת פרס ים חייב יאכל אוכלין ממאין יושתה משקין ממאין ישתה רביעית יין ונכנם למקדש ושהה כדי אכילת פרם חייב 🤊 רבי ים אליעזר אומר אם פסק בה או אם נתן בו מים כל שהוא פמור: גמ' איבעיא להו יי ר"מ לחומרא קאמר או לקולא קאמר לחומרא קאמר והכי קתני כאילו אוכל קליות דאפילו כוליה יומא ואף על גב דמתחלה ועד סוף יותר מכדי אכילת פרס כיון דמשכיה אכילתיה מחייב ואמרו ליה רבנן דעד שישהא בכדי אכילת פרס הוא דחייב יותר מכדי אכילת פרם פמור ייו או דלמא לקולא קאמר ייו דהכי קתני כאילו אוכל קליות והוא דלא איפסיק ביני וביני אבל יו דאיפסיק ביני וביני אע"ג דמתחלה ועד סוף בכדי אכילת פרם פטור ואמרו ליה רבנן כיון דמתחלה ועד סוף בכדי אכילת פרם הוא חייב ת"ש וחכמים אומרים עד שישהא ₪ בכדי אכילת פרם מתחלה ועד סוף

במומאה ישנה מאי שנא חלבין וביאת מקדש דמורו ליה דאם רצה יאמר מזיד הייתי מומאה ישנה נמי מתרץ דיבוריה דאם רצה יאמר לא עמדתי במומאתי אלא מבלתי אמר רבינא לעולם במומאה ישנה וכגון דאמרי ליה עדים אכלת קדשים במומאת הגוף והוא אמר להון לא נשמאתי דהכא לא מתריץ דיבוריה דליכא למימר לא עמדתי במומאה יו אבל מבלתי מאי אמר להון מבלתי ואכלתי כי אמר להון הכי רב יוסף לא א אמרה אלא בינו לבין עצמו ולעצמו אמר ר"ל מודה ר"מ לחכמים שאם "אמרו לו שנים בעלת שפחה חרופה והוא אומר לא בעלתי מהימן דאי בעי אמר להון לא גמרתי ביאתי אמר רב ששת מודה ר"מ לחכמים יבנזיר ממא שאמרו לו שנים נממאת והוא אומר לא נממאתי פמור דאי בעי אמר נשאלתי על נזירי אמר אביי מודה רבי מאיר לחכמים שאם אמרו לו שנים יודע אתה בעדות פלוני והוא אומר לא ידעתי פמור יי דאי בעי אמר זו לא נתכוונתי לעדות: אכל חלב וחלב בהעלם אחת [כו']: מתקיף לה ר' זירא אמאי אחר הוא דאיכא איכא דמקשי ליה הכי מעמא דהעלם אחת הא בשתי העלמות חייב שתים

אמרו לו פרק שלישי כריתות

איתכחש ליה דבוריה קמא מיהא במומאת סמגעו אמר רב נחמן הלכה כר' יהודה אמר אינו חייב אלא חמאת אחת והא ב' זיתי חלב אכל א"ל אביי העלמות ₪ מחולקות והכא העלם

בטומאה ישנה יש איכא מיגו אלא טעמא משום דאדם נאמן על עלמו הילכך היכא דאיכא קרבן ס הכי אבל בטומאה גרידתא לא: אמר רבינא לעולם. טעמא משום מיגו בחלבין ובביאת מקדש איכא מיגו דלא נכנסתי שוגג אלא מזיד וגבי טומאה דלא מודו ליה משום דליכא מיגו ואע"ג דשייך ביה קרבן יא ואיכא

לתרו לו אכלת קדשים יכו כו׳ ו): (כ) לא אמר. ר׳ יהודה שהוא נאמן וטהור אלא לאכול טהרות בינו ובין עלמו אבל לפני אחרים לא יאכל דלמא אתי לולוולי בטהרות: לעצמו. נאמן לאכול טהרות שהוא נוגע דאדם נאמן על עלמו יגו אבל לאחרים לא יאכילם: מודה ר"מ כו'. יה אבל מיגו דמתניחין לא אמר דנוח לו לשקר לומר לא אכלחי מעשות רשע ולומר מזיד היה: לחכם על נדרי ובהיתר נטמאתי והכי קאמינא לא נטמאתי דנוודי יודע אמה בעדות. והוא השביעו ולא הודה וחייב כח אתה קרבן שבועת העדות מיגו דמלי למיפטר נפשיה בהיתרא ולומר מאי לא ידעתי דקאמינא לא נתכוונתי להיות עד: חלב וחלב. שני זיתי חלב: ה"ג העלמות אסיפא מחלקין: ממין אחד חייב. דמתניתין קאי דקתני שני חלאי זיתים ממין אחד חייב פשיטא: מהו דפימא

טומאה ישנה דלית בה מיגו כגון

תחת כבש ודלי דלות כמה הוי חד מי״ו דדלות דפרידה היינו חצי רובע דינר וחצי רובע דינר יש בו כ״ד פרוטות א״כ חד משיתסר היינו פרוטה ופלגא ואמאי קתני עשירית האיפה בפרוטה: אמר רבינא כולה מילתא. בין דלות בין דלי דלות מיולדת יליף דמביא כי אמר ר' יהושע. לקמן בהאי פירקאי כיו (שני חלאי זיתים ממין אחד חייב) תמחויין מחלקין: בין לקולא. כגון אכל שני חלאי זיתים בשני תמחויין לא מלטרפין: בין לחומרא. דאם אכל שני זיתים בשני תמחויין בהעלם אחד חייב שתים קמ"ל ממין אחד חייב אפילו בשני תמחויין ולא פליג ר׳ יהושע: (ג) יהו קמ"ל. דלחומרא קאמר: ה"ג משני מינין פטור פשיטא. ומדסיפה דחין מלטרפין מיירי במין אחד ושני תמחויין מכלל דרישא דקתני ממין אחד חייב דמלטרפין מין אחד ותמחוי אחד קאמר פשיטא: אין ידיעה לחלי שיעור. אכל חלי שיעור ונודע לא הויא ידיעה לחלק דאם חזר ואכל חלי שיעור מלטרפין: הכוסב שחי אוסיות. הויא מלאכה בשבת: בותבר' כמה ישהא האוכלן. לשני בין נקבה השפחה בנקבה ירא בזכר דאין חיוב בעבד: וחייב על כל ביאה וביאה. מה שאין כן בשפחה שמביא קרבן אחד על ביאות הרבה: ^(t)תהא בקראי חלאי זיתים דאמר מלטרפין: כאינו בהקראה כדתנן גדול שבדיינין מקרא בשעת מלקות אם לא אוכל קליות. משערין אותן כאילו נתפררו לפירורין דקין כקליות ואוכלן אחת אחת וכשיעור אותה שהייה תשמור לעשות והפלא ה' את מכותך: תהא בביקור. באומד מלטרפים: פרס. מפרש בעירובין (דף היינו מלקות כדתנן אין אומדין היינו מקקות כדתנן אין אומדין אותו כו': בומן שהאשה לוקה. שהיא גדולה והוא גדול האיש מביא קרבן: אין האשה לוקה. שהיא קטנה אין האיש מביא קרבן אע"פ שהוא גדול: מכדי פב:) ככר שהוא משלש לקב חליה לבית המנוגע. חלי ככר הוא פרס לשון פרוסה והוא ד' בילים: אכל אוכליו עמאיו. קרבן אניים שהוא גדול: מכדי עד הכא או חופשה לא ניחן לה באיש קא משתני אשר ישכב את כבת דר הבי הוע בכת דר בקאם א משתני אשר שכבת דרע נכתוב ברישא בכת דרע נכתוב ברישא שהו התיה. שהיא גדולה וכדרכה לא ליך דמעטיה קרא בקורת: היא ולא הוא: והביא את אשמה: לעדם או הוא הוא את אשמה: לעדם אינו חייב את אשמה: לעדם אינו חייב את אלא על שפחה בעולה. שנתבעלה קודם לכן: הדופה בעולה. שנתבעלה קודם לכן: הדופה בעולה. אם תכתוש. שכבר נכתוש היא שם תכתוש. שכבר נכתוש היא אם תכתוש. נפסל גופו מן התרומה אם אכל חלי פרס כדאמרינן בעירובין בפרק כילד משתתפין (שם) וחלי חליה לפסול חת הגויה: נכנס למקדש. ארביעית יין קמהדר דמשום אוכלין טמאין לא מחייב אביאת מקדש: °אם הפסיק בה. כיין שלה שתה בבת החת רביעית יין: גבו' לחומרה. כחילו הוכל קליות אחת אחת בסמוך זו לזו בההוא משערים שאם אכל כחלי זית והפסיק אם תכתוש. שכבר נכתשת היא על ידי בעילה ונשתנית כהריפות: ולאחר ש אותה שעה אכל חלי זית אחר אף אם שהה מתחלה ועד סוף יותר להוציא נשיהם. נכריות בימי עזרא: שפחות חרופות בעלו רחייבין עליה איל אשם: ר' ישמעאל אומר. זו היא שפחה ודאי שאינה פדויה כלל: כל

מכדי אכילת לא פרס בסמוך זו לזו מלטרפין ואפילו הוי האי שיעורא כולי יומא: א"ד לקולא קאמר. דבהא ס"ל כרבנן דבטפי מאכילת פרס לא מלטרף ולהכי מדמי לקליות דאם לא הפסיק בינתים אלא כאכילת קליות שדרכן לאוכלן זו סמוך לזו מלטרף ואם הפסיק לא מלטרף אפילו בכדי אכילת פרס:

תוספות דאי בעי אבר דא גברתי ביאה. שהעדים אין מעידין שראו כל המעשה אבל גבי חלב ראו כל המעשה אלא שלא היי יודעין מה היה בלבו ובנזר נמי אפיים שראו כל המעשה אפשר שמעולם לא היי מוהר משא"ע בחלב שהוא מוחסר ולענין עדות אפשר שלא היה בר הגדה שלא מכוון להעיד וקרא כחיב והוא עד: לא נהבוונתי התעיד ולא מא אמר בי וכן דן הלכה למעשה דעדים ששמעו הדבר מפי בעלי מעשה אך לא מכוונו להעיד ולא הובא שם לשום עדות אין והישא אכל חלב וחלב ממושה אחד וחלב והיו לא מכווני ממחרי אחד היי המשאר בי תבחריץ. הישא אכל חלב וחלב ממושה אחד וחלב והינול ונותר כמו ממחרי אחד שהיב על כל אחד ואחד שהיר ג' שמות בן מיחי חיד ממול או מיחי מיוה אדמיל מלב מינול ומותר כמו מלב לא מלב היו לומר כל היו מותר במיים אותר במיים הוא הוא הוא הוא לא מחורין וחלב לא מחורין היבה כו' האי חומר משכחם לה נמי במין אחד כגון בצ' ממחורין וחלב למימר דה"ק חומר במינו הרבה דלעולם חייב על כל אחד ואחד בין ממחוי אחד בין ב' ממחורין לאפוקי מין א' בממחוי א' לא מחייב אלא חדא: